

Arrest

nr. 47 552 van 31 augustus 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X alias X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 31 maart 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. CLAES, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig uit Gudermes in de Tsjetsjeense Republiek, Russische Federatie.

In 2000 werd u door Russische militairen meegenomen tijdens een zuiveringsactie. U was korte tijd voordien gewond geraakt door een boobytrap. Nadat u was vrijgelaten vertrok u naar Baku, Azerbeidzjan, waar u tot de lente van 2004 verbleef. Toen keerde terug naar Tsjetsjenië. Uw familie had geld betaald aan een Tsjetsjeense politieagent om een bezwarend document uit het archief te laten verdwijnen, zodat u niets meer te vrezen had bij uw terugkeer. Sinds eind 2004 hielp u af en toe enkele rebellen, met name I.(...) en A.(...). U had I.(...) geholpen om een gedode rebel te begraven en diens wapen te verbergen. Voor A.(...) vervoerde u voedsel, medicijnen en personen. Op 24 augustus 2005 klopte uw vriend 's avonds bij u aan. Hij en een kompaan waren gewond geraakt bij een hinderlaag. U verborg hen in een leegstaand huis dat eigendom van u was. De ochtend nadien ging u naar Vakha, een dokter en lid van uw familie. Toen u samen met hem terugkeerde naar het huis, zag u dat de omgeving was afgesloten en hoorde u schoten. Daarop bracht Vakha u naar een neef van u, A.(...), en

zei dat u zou moeten vertrekken. A(...) ging dezelfde avond en de ochtend nadien nog kijken in Gurdermes. Later bleek dat uw broer meegenomen was geweest en dat ze een tas met militair materieel hadden gevonden in het huis waar u en uw broer woonden. Deze tas had u daar ooit verstopt op vraag van A(...). Achteraf bleek dat Ramzan Kadyrov bij de ondervraging van uw broer aanwezig geweest was en u met de dood bedreigd had. Na twee dagen vertrok u vanuit het huis van A(...) naar een dorp in de buurt van Astrakhan, waar u een week bij een neef woonde. Van daaruit vertrok u met de auto naar een dorp, waar u overstapte in een vrachtwagen die u naar Brest, Wit-Rusland bracht. Daar huurde u een appartement in afwachting van de passeur die een visum voor u moest regelen. Toen u dit had, nam u het vliegtuig van Minsk naar Warschau. Daar werd u echter de toegang ontzegd zodat u terug moest keren naar Minsk. In oktober 2005 begaf u zich per trein naar de Poolse grens in Terespol, en vroeg daar asiel aan.

In juni 2006 verliet u Polen en vroeg op 21 juni 2006 een eerste maal asiel aan in België onder, zo zou later blijken, een valse identiteit. Op 28 augustus 2006 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Uw beroep hiertegen bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen (hierna VBV) werd bij arrest verworpen op 20 april 2007.

U verliet het land niet en vroeg een tweede maal asiel aan onder een andere valse identiteit op 13 maart 2008. Doordat u uw vingerafdrukken gemanipuleerd had, konden deze niet geverifieerd worden door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ).

Op 18 juni 2008 vroeg u opnieuw asiel aan onder de naam die u tijdens uw eerste aanvraag had gebruikt. Hierbij kwam aan het licht dat u ook op 13 maart asiel had aangevraagd.

Pas tijdens het gehoor bij de DVZ op 24 juni 2008 gaf u uiteindelijk toe steeds een alias te hebben gebruikt tijdens uw asielprocedures, en in feite Abubakarov Ruslan te heten.

U zou nog steeds gezocht worden omwille van de feiten die u tijdens de eerste asielprocedure aanhaalde. Uw broer zou bovendien regelmatig meegenomen worden. Telkens wordt daarbij naar u gevraagd, en naar de overleden rebel die u had helpen begraven.

Ter staving van uw identiteit en asielaanspraak legt u de volgende documenten neer: uw intern paspoort, een proces-verbaal van huiszoeking, uitgevoerd in uw huis in Gudermes, en een convocatie op naam van uw broer van de OVD van het district Kurchaloy."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Er dient vastgesteld te worden dat u meermaals geprobeerd hebt om de Belgische autoriteiten te misleiden en meermaals uw asielaanspraak op belangrijke punten hebt gewijzigd doorheen uw opeenvolgende asielprocedures.

Vooreerst hebt u tot drie maal toe een valse identiteit gebruikt om asiel aan te vragen.

U vroeg een eerste maal asiel aan onder de naam Usmanov, Musa op 21 juni 2006 en nogmaals op 18 juni 2008.

U vroeg daarnaast op 13 maart 2008 nog asiel aan onder de naam Akhmadov, Umar. Hierbij bleek bovendien dat u uw vingerafdrukken gemanipuleerd had teneinde een identificatie onmogelijk te maken.

Dat u achteraf beseftte dat u een vergissing had begaan (CGVS 1 dd.10/09/2008, p.11) doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u hebt getracht de Belgische autoriteiten meermaals intentioneel te misleiden.

Daarnaast dient vastgesteld te worden dat u in uw opeenvolgende verklaringen sterk uiteenlopende verklaringen aflegde met betrekking tot uw asielrelaas.

In het kader van uw eerste asielprocedure verklaarde u ongeveer tien maanden in Astrakhan te hebben verbleven.

In het kader van uw tweede asielaanvraag gaf u toe dat u in die periode in Polen had verbleven (CGVS 1, p.4, 9) en voegde er aan toe dat u er vertrokken was omdat u schrik had gekregen nadat u er een medewerker van Kadyrov had gezien (CGVS 1, p.11) en u niet kon weten welke stappen de medewerkers van Kadyrov in Polen verder zouden ondernemen (CGVS 2 dd.17/10/2008, p.2).

Voorts hebt u tijdens uw eerste asielprocedure op geen enkel moment melding gemaakt van het feit dat u actief rebellen hielp. (CGVS 1, p.14; DVZ 2e asielaanvraag, rubriek 36.)

Pas in het kader van uw tweede asielprocedure stelde u dat u sinds 2004 medicijnen, voedsel en personen transporteerde voor A.(...) en op zijn vraag een bestelling bewaarde in uw huis (CGVS 1, p.15-16) en dat u samen met een rebel genaamd Ilias het lichaam van een gedode strijder begroef en diens wapen begroef. Volgens u kwamen ze A.(...) op het spoor via I.(...), die eerder gearresteerd was. (CGVS 2, p.17-18) Dat u dergelijke belangrijke elementen niet eerder vermeldde doet ernstige vragen rijzen over de aannemelijkheid van deze verklaringen.

Bovendien werd in het kader van uw eerste asielaanvraag door mij geen geloof gehecht aan uw verklaringen als zou u doorlopend in Tsjetsjenië verbleven hebben tot 2005.

Hiermee geconfronteerd tijdens uw tweede asielprocedure, verklaarde u eerst tot twee maal toe wel degelijk in de betreffende periode in Tsjetsjenië te hebben verbleven en weet de eerder gedane vaststellingen aan de omstandigheden tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. (CGVS 1, p.19-20).

Pas na verder aandringen gaf u een andere versie van de feiten, met name dat u van 2002 tot 2004 in Baku had gewoond. U verklaarde daarbij uitdrukkelijk dat u in 2002 nog meegenomen werd bij een zuiveringsactie en daarna nog werd ondervraagd. (CGVS 1, p.20).

Tijdens een volgend gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u dan weer dat u van 2000 tot 2004 in Baku had verbleven. (CGVS 2, p.3). Zowel in het kader van uw eerste (in 2006) als uw tweede (in 2008) asielaanvraag plaatste u deze arrestatie in 2002. (DVZ, eerste asielaanvraag, p.15 en tweede asielaanvraag, rubriek 36; CGVS 1, p.20) Pas tijdens het tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dat deze arrestatie in 2000 plaatsvond. (CGVS 2, p.3).

Dat u een dergelijk belangrijk feit in uw persoonlijk asielrelaas voordien niet correct in de tijd kon plaatsen omdat u het jaartal was vergeten (CGVS 2, p.3) kan bezwaarlijk aannemelijk genoemd worden. In eerste instantie verzweeg u bovendien dat u meer dan twee jaar in de gevangenis in Baku zat na een veroordeling. U gaf dit pas toe nadat u gevraagd werd waarom u niet eerder naar Tsjetsjenië kon terugkeren. (CGVS 2, p.4-5) Daarnaast kon u niet bij benadering zeggen hoelang u nog in Baku verbleef nadat u vrijkwam. (CGVS 2, p.6) Dat u zich daarenboven niet meer zou herinneren welk asielrelaas u bij de vertegenwoordiging van het UNHCR in Baku vertelde, noch of u er een officieel document kreeg, is evenmin aannemelijk te noemen. (CGVS 2, p.10)

Het geheel van bovenstaande feiten maakt integraal deel uit van uw asielrelaas. Bovenstaande vaststellingen doen dan ook ernstige vragen rijzen bij de aannemelijkheid van uw huidige verklaringen, te meer daar u na de eerste vaststelling van bedrieglijkheid door het Commissariaat-generaal (in het kader van uw eerste asielaanvraag) in eerste instantie bleef vasthouden aan uw bedrieglijke verklaringen, om daarna nog enkele malen substantiële wijzigingen aan te brengen aan uw asielrelaas.

Een dergelijke houding is niet in overeenstemming te brengen met de verantwoordelijkheid die op een asielzoeker rust die een beroep doet op de internationale bescherming van een derde land. Met name wordt van hem verwacht zijn asielrelaas volledig en duidelijk uiteen te zetten en dat dit logischerwijze impliceert dat zijn persoonsgegevens en het afgelegde verhaal waarheidsgetrouw moet zijn.

Bovendien dient vastgesteld te worden dat u pas iets minder dan elf maanden na het arrest van de VBV in het kader van uw eerste asielaanvraag een nieuwe asielaanvraag indiende.

In plaats van uw echte naam, gebruikte u bij uw tweede asielaanvraag nog een tweede alias. Pas in juni 2008 vroeg u opnieuw asiel aan onder de naam die u eerst gebruikt had.

Dat u zo lang wachtte om opnieuw asiel aan te vragen, ondanks de weigeringsbeslissing in het kader van uw eerste asielprocedure en ondanks het feit dat uw problemen in Tsjetsjenië voort bleven duren na

deze procedure (CGVS 1, p.14), doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaring als zou u tot op heden een gegronde vrees voor vervolging kennen in uw land van herkomst.

Uw verklaring voor de laattijdigheid van uw tweede asielaanvraag – u had al eens asiel aangevraagd en wist niet wat u nog moest vertellen, u werkte en u wist niet hoe u opnieuw asiel kon aanvragen (CGVS 1, p.23) – kan geenszins volstaan als verklaring, te meer daar u op verschillende essentiële punten valse verklaringen had afgelegd tijdens uw eerste asielaanvraag.

Indien u nog steeds internationale bescherming behoeft had u er bijgevolg alle belang bij om zo snel mogelijk uw reële vluchtrelaas kenbaar te maken aan de Belgische asielinstanties.

Terzake dient vastgesteld te worden dat u in het kader van uw tweede asielaanvraag plotseling wel over authentieke vervolgingsdocumenten bleek te beschikken.

Van deze documenten is het proces-verbaal van de huiszoeking het enige waarin uw naam vermeld wordt. U verklaarde dat u pas in 2008 vernam van het bestaan van dit document, nadat u uw broer had gevraagd of er een bewijs was van de huiszoeking. (CGVS 1, p.19) U was ten tijde van uw eerste asielaanvraag al op de hoogte van de huiszoeking bij uw broer en maakte er toen ook melding van, met uitzondering van enkele “details”. (DVZ, 2e asielaanvraag, rubriek 36).

Dat u wel op de hoogte zou zijn geweest van de huiszoeking maar niet van het bestaan van een officieel stavingstuk ervan, is niet aannemelijk te noemen.

Bovendien maakte u voor de DVZ, toen u uw echte identiteit al kenbaar had gemaakt, nog steeds geen melding van een officieel bewijsstuk. (DVZ, 2e asielaanvraag, rubriek 36).

Voor zover er nog geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen, dient hieruit besloten te worden dat u een manifest gebrek aan interesse hebt getoond inzake uw problemen in Tsjetsjenië.

Ondanks het arrest van de VBV van 20 april 2007 zou u immers pas in 2008, dus minstens zeven à acht maanden later, voor het eerst bij uw broer geïnformeerd hebben naar eventuele bewijsstukken. (CGVS 1, p.19.)

Een dergelijk gebrek aan interesse in de vervolgingsfeiten brengt eveneens de geloofwaardigheid ervan in het gedrang, of relativeert minstens op ernstige wijze de gegrondheid van de ingeroepen vrees voor vervolging.

Door uw houding laat u niet toe de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen.

Bijgevolg geeft u de Belgische autoriteiten niet de kans om in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming vast te stellen.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw intern paspoort toont uw identiteit aan, dewelke door mij op dit moment niet in twijfel getrokken wordt. De convocatie van de OVD van het district Kurchaloy is gericht aan uw broer, die opgeroepen wordt in de hoedanigheid van getuige. Nergens in dit document wordt er verwezen naar de door u verklaarde feiten, zodat het de door u verklaarde problemen niet op objectieve wijze kan staven. Het proces-verbaal van de huiszoeking werd hierboven reeds besproken.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 30 maart 2010 een schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 52 §2, 57/6 2e lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Volgens verzoeker kan uit de door hem eerdere verklaringen niet rechtsgeldig afgeleid worden dat zijn geloofwaardigheid volledig teloor is gegaan; hij meent bovendien dat dit niet relevant is voor het bepalen van de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging in het kader van de huidige asielprocedure gezien de eerste asielprocedure reeds vier jaar geleden werd ingediend.

Hij verwijst in dit verband naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin geen rekening werd gehouden met delen van de motivering van beslissingen van de commissaris-generaal die betrekking hadden op eerdere asielaanvragen.

Verzoeker benadrukt dat hij zich voor zijn huidige asielaanvraag bijkomend op andere feiten beroept dan aangevoerd bij zijn eerste asielaanvraag. Hij stelt dat hij tot *“inkeer”* is gekomen en dat hij overtuigd is om nu de waarheid te vertellen.

Hij laat gelden dat er op de kandidaat-vluchteling en de asielinstanties die zijn aanvraag moeten beoordelen, een gedeelde bewijslast rust waarbij de commissaris-generaal een onderzoeksplicht heeft gezien deze de enige instantie is met een onderzoeksbevoegdheid.

Hij laat gelden dat in de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd werd waarom zijn uitleg omtrent de nieuwe elementen in zijn huidige asielaanvraag niet volstaat.

Verzoeker wijst er nog op dat aan zijn identiteit niet meer kan getwijfeld worden gezien hij zijn intern paspoort heeft voorgelegd.

Hij haalt verder een aantal passages aan uit een nota van het UNHCR over de bewijslast en laat gelden hieraan te hebben voldaan gezien hij *“een coherent en geloofwaardig asielrelaas”* heeft uiteengezet en in de mate van het mogelijke bewijzen heeft aangebracht.

Hij vraagt dat hem het voordeel van de twijfel wordt gegund en dat van hem de vluchtelingenstatus wordt erkend. In ondergeschikte orde vraagt hij aan de *“Commissie”* (zie verzoekschrift, p. 9) de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad wijst er op dat artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift een aantal rechtsregels opsomt waarvan hij de schending aanvoert, zonder deze evenwel concreet op de bestreden beslissing te betrekken.

In zoverre verzoeker onvoldoende duidelijk en precies aangeeft hoe de bestreden beslissing de geschonden geachte rechtsregels heeft miskend, is het middel onontvankelijk. Het is niet aan de Raad om veronderstellingen te maken over de juiste bedoelingen van verzoeker.

2.4. De Raad stelt vast dat, integenstelling tot wat verzoeker beweert, hij zich voor zijn tweede en huidige asielaanvraag baseert op hetzelfde asielrelaas als aangevoerd in het kader van zijn eerste asielaanvraag.

Verzoekers bewering in zijn verzoekschrift (zie p. 6) dat hij zich voor de huidige asielaanvraag op andere feiten beroept, stemt niet overeen met wat hij verklaard heeft bij het Commissariaat-generaal (zie verhoorverslag van 10 september 2008):

Vraag: *“Wanneer zijn uw problemen begonnen?”* (p.14).

Antwoord: *“Eind augustus 2005”;*

Vraag: *“Wat gebeurde er in 2005 waardoor u problemen kreeg?”* (p. 15)

Antwoord: *“Zoals ik al eerder zei, ik hielp een vriend van mij, soms. Hij was samen met zijn vriend gewond geraakt, en is samen met zijn vriend naar mij thuis gekomen om geholpen te worden. In mijn nieuwe huis, waarover ik verteld heb, aan de rand, daar heb ik hem ondergebracht. Dat staat allemaal in het verslag van mijn interview van mijn eerste asielaanvraag.*

De problemen die er in beschreven zijn, kloppen allemaal, maar ivm het adres dat ik heb opgegeven, die Kavkazka 25, daar woonde ik niet, ik woonde op Gryboyedova”.

De Raad stelt aldus vast dat de feiten die verzoeker hier vermeldde, overeenkomen met de problemen die hij tijdens zijn eerste asielaanvraag relateerde.

Bij beslissing van 28 augustus 2006 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, bevestigd bij arrest nr. 06-3819 van 20 april 2007 van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, werd in de eerste asielaanvraag van verzoeker besloten tot de ongeloofwaardigheid van bovenvermelde problemen.

Gelet op het gezag van gewijsde van dit arrest, staat de ongeloofwaardigheid van deze problemen vast, en is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen door verzoeker aangevoerd in het kader van de huidige asielaanvraag en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de eerste asielaanvraag.

De stukken die verzoeker neerlegt in het kader van zijn huidige asielaanvraag, namelijk zijn intern paspoort, een proces-verbaal van huiszoeking en een convocatie op naam van zijn broer, zijn echter niet in staat om de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas om te buigen.

Immers, zoals de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op gewezen heeft, is het inderdaad niet aannemelijk te noemen dat verzoeker wel op de hoogte was van de huiszoeking, maar niet van het bestaan van een officieel stavingsstuk ervan. Bovendien liet verzoeker bij zijn verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken, toen hij zijn echte identiteit al kenbaar had gemaakt, na dit stuk te vermelden.

Het feit dat verzoeker pas 7 à 8 maand na de beslissing van de Vaste Beroepscommissie, bij zijn broer informeerde naar eventuele bewijsstukken, getuigt inderdaad van een manifest gebrek aan interesse en keert zich tegen de geloofwaardigheid van de voorgehouden vrees voor vervolging.

Aangaande verzoekers intern paspoort en de convocatie van de OVD van het district Kurchaloy gericht aan zijn broer, merkt de commissaris-generaal in zijn beslissing terecht op dat deze documenten bovenstaande vaststellingen niet kunnen wijzigen. Zo toont het intern paspoort enkel verzoekers identiteit aan -dewelke blijkens de bestreden beslissing op het gegeven moment niet in twijfel wordt getrokken-, en wordt in de convocatie nergens verwezen naar de door verzoeker verklaarde feiten.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat documenten slechts bewijswaarde hebben in zoverre ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, wat in deze niet het geval is.

Verzoeker slaagt er bijgevolg niet in om de door hem verklaarde problemen -of "*bepaalde elementen ervan*"- te staven.

Het verwijt aan het adres van de commissaris-generaal dat onafdoende gemotiveerd werd waarom deze nieuwe elementen niet volstaan, is, gelet op wat voorafgaat, onterecht.

Aangaande de stelling van verzoeker dat er een gedeelde bewijslast bestaat tussen de kandidaat-vluchteling en de commissaris-generaal en dat op deze laatste ook een onderzoeksverplichting rust, wijst de Raad er op dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal zijn onderzoekspllicht heeft vervuld en dat hij tijdens de twee verhoren van verzoeker die plaatsvonden met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, talrijke vragen heeft gesteld die verzoeker de mogelijkheid boden om zijn beweerde moeilijkheden in Tsjetsjenië aan te tonen en om bewijsstukken neer te leggen.

De commissaris-generaal wijst in de bestreden beslissing terecht op een aantal sterk uiteenlopende verklaringen met betrekking tot verzoekers asielrelaas. Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift echter niet in argumenten op te werpen die deze vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen.

Zijn bewering dat hij "*tot inkeer*" is gekomen en nu wel de waarheid vertelt aan de Belgische autoriteiten, overtuigt de Raad niet.

Immers, van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat hij reeds van in het begin van de asielprocedure coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Verzoeker blijft hier echter in gebreke, mede door het herhaaldelijk gebruik van een valse identiteit waarbij hij meermaals de Belgische autoriteiten heeft misleid.

De nota over de bewijslast waarnaar verzoeker verwijst, stelt trouwens dat een kandidaat-vluchteling pas het voordeel van de twijfel gegund wordt indien zijn asielrelaas coherent en geloofwaardig is, wat in casu niet het geval is.

Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot verzoekers vertrek uit zijn land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat wordt het relaas van verzoeker niet voor waar aangenomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan dan ook niet worden weerhouden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evemin worden aanvaard, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

De Raad merkt verder op dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben.

Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad geen geloof hecht aan verzoekers asielrelaas en schaaft zich achter de beslissing van de commissaris-generaal. Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980.

Voormeld artikel is dan ook niet geschonden.

2.5. Verzoeker laat ook nog gelden dat de commissaris-generaal niet afdoende motiveert waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd. Volgens hem blijkt uit zijn asielrelaas duidelijk dat de ordediensten hem beschouwen als een Tsjetsjeens strijder die een gevaar betekent voor de orde en veiligheid.

Verzoeker vraagt derhalve aan “de Commissie” (zie verzoekschrift p. 9) om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.6. Aangaande de grief van verzoeker omtrent de niet afdoende motivering in de bestreden beslissing betreffende de afwijzing van de subsidiaire beschermingsstatus, leest de Raad in de bestreden beslissing dat verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, omdat wat betreft artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet van 15 december 1980, geen geloof wordt gehecht aan zijn asielrelaas en in Tsjetsjenië geen situatie voorhanden is in de zin van artikel 48/4, §2, c. van de voormelde wet.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers asielrelaas, kan dit relaas inderdaad niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepaling.

Verzoeker weerlegt de stelling in de bestreden beslissing niet dat in Tsjetsjenië geen situatie voorhanden is in de zin van artikel 48/4, §2, c. van de voormelde wet.

Artikel 48/4 van voormelde wet is bijgevolg niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE